

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ

(αρ. φυλλ. 91)

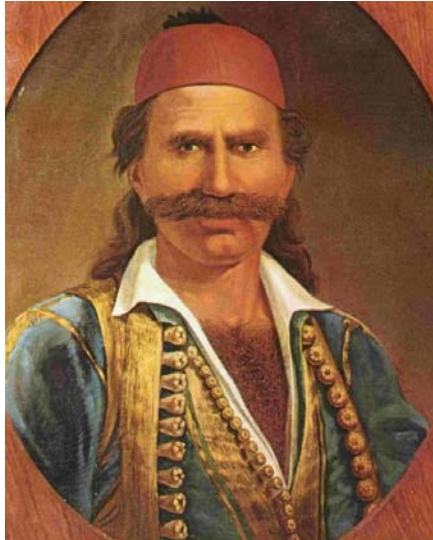
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Άπρίλιος-Μάιος 2018

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

Ο Όδυσσέας Άνδρουΐτσος γεννήθηκε στην Ίθάκη τὸ 1788 (ἢ τὸ 1790). Στὸ νησί τοῦ Όδυσσέα εἶχε καταφυγεῖ ἡ μητέρα του γιὰ νὰ γλιτώσει ἀπὸ τὴν καταδίωξη τῶν Τούρκων, ἐπειδὴ ὁ πατέρας του εἶχε ἀκολουθήσει τὸν θαλασσομάχο Λάμπρο Κατσώνη στὶς ἀνὰ τὸ Αἰγαῖο περιπέτειές του. Ἐκεῖ βαφτίστηκε τὸ 1792 καὶ πρὸς τιμὴ τοῦ ὀμηρικοῦ ἥρωα τοῦ δόθηκε τὸ ὄνομα Όδυσσέας. Ἡ σωματικὴ του δύναμη ἦταν παροιμιώδης καὶ διηγοῦνται ἀναρίθμητα κατορθώματά του: «ἐπήδα ὡς ἔλαφος, ἔτρεχεν ὡς ἵππος καὶ ἵππευεν ὡς Κένταυρος». Τὸ 1818 μυήθηκε στὴ Φιλικὴ Ἐταιρεία καὶ τὸ 1819 διορίστηκε δερβέναγας. Ὁ Όδυσσέας Άνδρουΐτσος πῆρε μέρος σὲ πάρα πολλές μάχες. Διαβλέποντας παντοῦ μηχανορραφίες τῶν πολιτικῶν ὁ Άνδρουΐτσος ἀποσύρεται ἀπογοητευμένος στὴν σπηλιά του, στὴν Μαύρη Τρύπα πὸν βρισκόταν στὰ βόρεια τοῦ Παρνασοῦ, κοντὰ στὸ

χωριὸ Βελίτσα. Οἱ κυβερνητικὲς δυνάμεις ἀκολούθησαν τὸν Άνδρουΐτσο κατὰ πόδι καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὑποχωρήσει στὴ Χαιρώνεια καὶ κατόπιν στὴν πατρίδα του Λιβανάτες. Στὸ μοναστήρι τῆς Βελιβούς, μετὰξὺ 27 Μαρτίου - 7 Ἀπριλίου ἡ θέση τοῦ Άνδρουΐτσου ἔγινε δύσκολη

καὶ τελικὰ παραδόθηκε στὸν Γκούρα πὸν τὸν ἔστειλε μὲ συνοδεία στὴν Ἀθήνα παρότι οἱ πολιτικάντηδες τοῦ εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο. Ὁ Άνδρουΐτσος φυλακίστηκε στὴν Ἀθήνα πάνω στὴν Ἀκρόπολη. Μάλιστα, ὅταν τὸν περνοῦσαν ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλης, οἱ αἰώνιοι πολιτικάντηδες φρόντι-

σαν καὶ γιὰ τὴ δημόσια διαπόμπησή του. Ἡ ὡς γνωστὸν εὐκολόπιστη μάζα (αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι πειθῆνια ὄργανα τῶν πολιτικάντηδων) τὸν σκαμπίλιζαν καὶ τὸν ἔφτυναν καθὼς τὸν περνοῦσαν στὸ δρόμο. Ποῖον σκαμπίλιζαν; Ποῖον ἔφτυναν; ... (Συνέχεια στὴν 12^η σελίδα)

Σεβαστοὶ πατέρες.
 Ὀνομάζομαι Κ.Β. καὶ μὲ αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ ἤθελα νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὸ ΘΑΥΜΑ ποῦ ἔκαναν οἱ ΑΓΙΟΙ ΡΑΦΑΗΛ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ κ' ΕΙΡΗΝΗ στὴν οἰκογένειά μου. Θεωρῶ ὑποχρέωσή μου. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι δὲν γνώριζα τὸν Ἅγιο Ραφαήλ. Στις 7 Μαρτίου 2016 ὁ πατέρας μου 73 χρονῶν διαγνώστηκε μὲ καρκίνο λεμφαδένων. Στὴ δεξιά πλευρά, στὴ βάση τοῦ λαμποῦ του εἶχε ἓνα σκληρὸ «ὀγκάκι» τὸ ὁποῖο μεγάλωνε πρὸς τὰ ἔξω. Πῆγε στὸ νοσοκομεῖο «Ἅγιος Σάββας» κι' ἄρχισαν οἱ ἐξετάσεις. Παρακαλοῦσα τὸν καλὸ Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο Ἐφραίμ νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἐπίσης καὶ τὴν Ἁγία Μαρίνα. Βγῆκε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης βιοψίας θετικὸ καὶ ὁ γιατρὸς εἶπε πρὶν τὸ Πάσχα θὰ ἀρχίσει χημειοθεραπεία. Τὸ ΣΟΚ μεγάλο! Θὰ ἔκανε καὶ ἄλλες ἐξετάσεις καὶ μία βιοψία ἀκόμη. Ὡστόσο μὲ κλάματα, ἀλλὰ καὶ μὲ πίστη παρακαλοῦσα τὴν Ἁγία Μαρίνα καὶ τὸν Ἅγιο Ἐφραίμ γιὰ καλύτερα ἀποτελέσματα. Μία ἐβδομάδα πρὶν βγοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῆς δεύτερης βιοψίας εἶδα ἓνα ὄνειρο: Βρέθηκα σὲ ἓνα κτῆμα μὲ ἓνα σπίτι μέσα, ποῦ ἔμοιαζε στὸ δικό μας σπίτι. Περπατοῦσα, ἦταν πρῶι καὶ ἔλαμπε ὁ ἥλιος. Βλέπω ἀπὸ μακρὰ δύο καλόγερους –ἀλλὰ ντυμένους σὰν τὸν Ἅγιο Ραφαήλ καὶ τὸν Ἅγιο Νικόλαο– καὶ ἔχτιζαν ἓνα μικρὸ ἐκκλησιάκι. Τοὺς καλημέρισα καὶ ἀκολούθησε ἓνα μικρὸς διάλογος: Ρώτη-

σα, μόνοι εἶστε ἐδῶ; Οἱ γυναῖκες ποῦ εἶναι; Μοῦ ἀπάντησαν: Εἶναι μέσα στὸ σπίτι. Μπῆκα στὴν βεράντα καὶ χτύπησα τὸ κουδούνι. Ἄνοιξε ἓνα μικρὸ κορίτσι, χτενισμένο μὲ δύο κοτσίδια ὁμορφο καὶ καθαρὸ, ποῦ ὅμως στεκόταν στὸ ἓνα πόδι τὸ ἀριστερὸ, τὸ δεξιὸ κρατοῦσε λυγισμένο, τῆς ἔλειπε καὶ τὸ παπούτσι της. Ρώτησα πῶς τὴ λένε καὶ ἐκείνη εἶπε: Θὰ μὲ πᾶς κι' ἐμένα ἐκεῖ; (δείχνοντας τὸ ἐκκλησιάκι ποῦ χτιζόταν). Ἀπάντησα: Νὰ σὲ πάω, νὰ βροῦμε τὸ παπούτσι ὅμως πρῶτα ποῦ σοῦ λείπει. Κάπου ἐδῶ θὰ εἶναι.

Τί θὰ κάνεις ὅμως ἐσὺ ἐκεῖ; Ξανὰ εἶπε: Θὰ μὲ πᾶς κι' ἐμένα ἐκεῖ; Θὰ τὸ βροῦμε καὶ τὸ παπούτσι. Ἐπανέλαβε τρεῖς φορὲς τὴν ἐρώτηση, ἂν θὰ τὴν πάω ἐκεῖ, θὰ βροῦμε καὶ τὸ παπούτσι. Τῆς εἶπα: Θὰ σὲ πάω! Μετὰ ξύπνησα καὶ προσπαθοῦσα νὰ καταλάβω τὸ νόημα τοῦ ὄνειρου καὶ ποιοὶ ἦταν ὅλοι ἐκεῖνοι. Ρώτησα τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας μου καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ καὶ τῶν σὺν Αὐτῷ. ΝΑΙ! Ἦταν ὅλοι ὅσοι εἶδα στὸ ὄνειρό μου. Ἦρθαν μόνοι τους χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζω, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπικαλεστώ!!! Ἐφτασε ἡ μέρα τῶν ἀπαντήσεων γιὰ νὰ ... ἀποφασίσει ὁ γιατρὸς τί χημεία θὰ δώσει τελικά. Κάλεσε τοὺς γονεῖς μου στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ ἀπάντηση τοῦ γιατροῦ: «ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΧΗΜΕΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ! Σχεδὸν δὲν ὑπάρχει ὁ καρκίνος. Τί νὰ πῶ; Ἄλλα ἔδειξε ἡ δεύτερη βιοψία. Νὰ ἔρχεσαι κάθε ἔξι – ὀκτῶ μῆνες ἔτσι

για παρακολούθηση. ΚΑΛΟ ΠΑ-
ΣΧΑ!» Κλαίγαμε όλοι από χαρά. Ά-
κόμη και τὸ «γρομπαλάκι» ποὺ εἶχε
βγει στὸ λαϊμό του ἐξαφανίστηκε!
Ἦταν στὴ δεξιά πλευρά τοῦ λαϊμοῦ,
ὅπως τὸ δεξί παπούτσι ποὺ ἔλειπε.
Ἔτσι γνωρίσαμε τοὺς Ἁγίους καὶ
Προστάτες μας. Ψάξαμε καὶ βρήκα-
με καὶ τὴν Ἱερὰ Μονή σας στὸ Ἄνω
Σούλι τοῦ Μαραθῶνος, κάνοντας
τακτικές ἐπισκέψεις. Εὐχαριστῶ πολ-
λὸν τὸν ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ - ΑΓΙΟ ΝΙ-
ΚΟΛΑΟ καὶ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΕΙΡΗ-
ΝΟΥΛΑ! Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὸν χρόνο σας.

K.B.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ

Κάποτε πλησίασε τὸν τροπαιοῦχο
νομπελίστα μας ποιητὴ Γεώργιο Σε-
φέρη ἓνας ξένος διαπρεπὴς συνομι-
λητὴς «πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων»:
«Μὰ πιστεύετε σοβαρὰ ὅτι εἶστε
πραγματικά ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα
καὶ τοῦ Θεμιστοκλῆ;». Ἄπαντᾶ ὁ
Σεφέρης «Ὁχι, εἶμαστε ἀπόγονοι
μονάχα τῆς μάνας μας, ποὺ μᾶς μί-
λησε Ἑλληνικά, ποὺ προσευχήθηκε
ἑλληνικά, ποὺ μᾶς νανούρισε μὲ πα-
ραμύθια γιὰ τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Ἡ-
ρακλῆ, τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Παπα-
φλέσσα, καὶ ἔνωσε τὴν ψυχὴ της νὰ
βουρκώνει τὴν Μεγάλη Παρασκευὴ
μπροστὰ στὸ ξόδι (=ἐξόδιο ἀκολου-
θία) τοῦ νεκροῦ Θεανθρώπου».

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΧΑΝΟΥΝ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΕΓΑΖΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ὅπως διαβάζουμε στὸ διαδίκτυο, ὁ
κ. Φίλιπ Λεκλέρ, ὑπεύθυνος τῆς «Ἰ-
πατης Ἀρμοστείας τοῦ Ο.Η.Ε. γιὰ
τοὺς πρόσφυγες στὴν Ἑλλάδα» ἀ-
νακοίνωσε ὅτι θὰ συνεχισθεῖ καὶ
γιὰ τὸ ἔτος 2019 ἡ χρηματοδότηση

τοῦ προγράμματος στέγασης «προ-
σφύγων» στὴν Ἑλλάδα. Σύμφωνα
μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς «Ἰπατης Ἀρμο-
στείας» σήμερα στὴν Ἑλλάδα στε-
γάζονται δωρεὰν περίπου 23.000
«πρόσφυγες» σὲ 20.000 περίπου δια-
μερίσματα. Στὸ χρυσοφόρο πρό-
γραμμα μετέχουν ἑπτὰ Μ.Κ.Ο. καὶ
ἄρκετοὶ μεγάλοι δήμοι, μεταξὺ τῶν
ὁποίων καὶ οἱ δήμοι Ἀθηναίων καὶ
Θεσσαλονίκης.

ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ - ΕΞΠΡΕΣ ΣΕ 800.000 ΑΛΛΟΔΑΠΟΥΣ

Μὲ αὐτὸν τὸν τίτλον διαβάζουμε
στὴν ἐφημερίδα Ἑστία τῆς 7.3.2018
τὰ ἑξῆς: «Σαρωτικές πρόκειται νὰ
εἶναι οἱ ἀλλαγές στὴν ἀπόκτηση τῆς
Ἑλληνικῆς ἰθαγένειας, ποὺ δρομο-
λογεῖ τὸ Ἰπουργεῖο Ἑσωτερικῶν μὲ
προφανεῖς ἐκλογικούς στόχους. Στὸ
νομοσχέδιο ποὺ θὰ καταθέσει ἐντὸς
τῶν ἡμερῶν ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς
Πάνος Σκουρλέτης, θὰ παρέχεται ἡ
δυνατότητα στοὺς περίπου 800.000
ἀλλοδαπούς, ποὺ διαμένουν νομί-
μως στὴν Ἑλλάδα, νὰ ἀποκτοῦν τὴν
ἑλληνικὴ ἰθαγένεια σὲ τρία χρόνια
ἀπὸ ἔξι ποὺ ἰσχύει σήμερα». Σχόλιο:
«Σκοτώνουν τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ἐ-
ξυπηρετήσουν τὰ κομματικά τους
συμφέροντα, τὶς μαρξιστικές τους
διεθνιστικές καὶ ἔθνομηδενιστικές ἰ-
δεοληψίες καὶ κυρίως, γιὰ τὸν ὄρο
«ἰθαγένεια» εἶναι καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ
πονηροῦ ἀφοῦ ἡ ἰθαγένεια εἶναι βι-
ολογικὸ χαρακτηριστικὸ καὶ δὲν ἀ-
ποκτᾶται μὲ νομικὴ πράξη. Αὐτὸ
ποὺ ἀποκτᾶται εἶναι ἡ ὑπηκοότητα
καὶ ὄχι ἡ ἰθαγένεια.»

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΑΚΡΥΠΙΑΝΝΗΣ

«Ὅταν μοῦ πειράξουν τὴν πατρίδα
καὶ τὴ θρησκεία μου, θὰ μιλήσω, θὰ
ἐνεργήσω, καὶ ὅ,τι θέλουν ἄς μοῦ
κάνουν.»

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΔΙΡΟΥ

Καλοκαίρι, Ιούνιος 1826. Η Ελλάδα μία ακόμη φορά διχασμένη και με τον Ίμπραήμ, με όρδεις Αιγυπτίων, να εισβάλλει στην Πελοπόννησο, απειλώντας να καταπνίξει την επανάσταση εν τῇ γενέσει της. Τότε έγινε ἡ μάχη τοῦ Διροῦ. Ἦταν μία μάχη ἄγνωστη, μία μάχη ποὺ ἔδωσαν οἱ οὐσιαστικά ἄοπλες γυναῖκες τῆς Μάνης και ἡ ὁποία ἀπέκτησε μεγάλη σημασία για τὸ ἔθνος μας, ἀφοῦ σημειώθηκε τὴν περίοδο ποὺ ἡ Ἐπανάσταση κινδύνευε νὰ χαθεῖ ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς ἔριδες ποὺ ἀποδυνάμωσαν τὰ στρατεύματα και ἔκαμψαν τὸ ἠθικὸ τῶν ἀγωνιστῶν.

Ὁ Ίμπραήμ ποὺ εἶχε ἀποβιβαστεῖ στὴ Μεθώνη ἔσπερνε τὸν τρόπο, κατέκαιγε και ἔσφαζε τοὺς πάντες. Στὸ Μανιάκι ὁ Παπαφλέσ-

σας ποὺ ἐπεχείρησε νὰ τὸν σταματήσει σκοτώνεται μαζί με τοὺς 300 ἄντρες του. Ὁ ἔθνικὸς διχασμὸς βρῖσκεται σὲ ὄλο του τὸ μεγαλεῖο με τὴν καθάρση τοῦ προέδρου τοῦ νομοτελεστικοῦ σώματος Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη και τὴν ἀντικατάστασή του ἀπὸ τὸν Κουντουριώτη και τὴ δημιουργία δύο ἀντίστοιχα κυβερνήσεων, μία με ἔδρα τὴν Τρίπολη και μία με ἔδρα τὸ Κρανίδι. Τὸν Αὐγούστο ὁ Ίμπραήμ καταλαμβάνει τὴ Μονεμβασία, τὸ Δεκέμβριο φθάνει στὸ Μεσολόγγι για νὰ ἐνισχύσει τοὺς πολιορκητὲς και στὶς 10-11 Ἀπριλίου καταλαμβάνει τὴν πολιορκημένη πόλη με τὴν ἡρωικὴ

ἔξοδο. Ὁ Ίμπραήμ ἐπιστρέφει στὴν Πελοπόννησο με τὴν ἔπαρση τοῦ ἀήττητου στρατάρχη και τὸν τίτλο τοῦ πορθητῆ. Ἀπὸ ὅπου περνᾶ σπέρνει τὸν ὄλεθρο και τὴν καταστροφή. Στράφηκε πρὸς τὸ μοναδικὸ ἐλεύθερο κομμάτι τῆς Ἑλλάδος, τὴ Μάνη, γιατί διέβλεπε ὅτι ἡ ἐλεύθερη Μάνη ἦταν μεγάλο και ἐπικίνδυνο ἐμπόδιο στὸ νὰ ἀποκτήσει τὸν ἔλεγχο τῆς Πελοποννήσου. Τὸ πρῶτ τῆς 22-6-1826 ἀρχίζει ἡ διπλὴ ἐπίθεση τοῦ Ίμπραήμ στὴ Μάνη με 8.000 πεζοὺς και 2.000 ἵππους ἔναντι 2.400 Μανιατῶν. Στὴ Βέργα ὁ στρατὸς τοῦ Ίμπραήμ ἀποδεκατίζεται ἀπὸ

τοὺς ἡρωικοὺς Μανιάτες. Ἡ ἴδια πανωλεθρία και στὸ δεύτερο μέτωπο ποὺ ἄνοιξε στὴν «καρδιά» τῆς Μάνης, στὸ Διρό, ὅπου οἱ

γυναῖκες με τὰ δρεπάνια τοῦ θερισμοῦ, με πέτρες, με ξύλα, με τὰ δόντια και τὰ νύχια ἀκόμα, ξέσχισαν και θέρισαν στὴν κυριολεξία τὶς δυνάμεις τοῦ Ίμπραήμ. Οἱ τρομερὲς σκηνὲς ἄφθαστου ἡρωισμοῦ ποὺ λαμβάνουν χώρα στὸ Διρό και σὲ ὅλη τὴ γύρω περιοχὴ εἶναι ἀπίστευτου ἱστορικοῦ και ἔθνικοῦ μεγαλείου. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Δ. Κόκκινος ἀναφερόμενος στὴ Μάχη τοῦ Διροῦ και ἰδιαίτερα στὶς ἡρωίδες τῆς Μάνης τοὺς ἀφιερώνει τὰ ἀκόλουθα λυρικά λόγια: «Διὰ μίαν ἀκόμη φορᾶν, ἡ δραματικὴ και ἡρωικὴ πραγματικότης ὑπερέβη τὰς συλλήψεις τῶν θρύλων κατὰ τὸν Ἰερὸν Ἀγώνα

της άνεξαρτησίας μας. Όλα όσα άναφέρονται δια τας γυναίκας της Μάνης, πού έτρεξαν εις την μάχην και έκρατούσαν άντι όπλων, δρεπάνια, ρόπαλα και πέτρας ξεπερνούν την φαντασίαν. Είναι άσύλληπτον πολεμικόν μεγαλείον. Η Μάνη μās έδωσε νέας Άμαζόνας...». Η σημασία όμως της άνέλπιστης αυτής νίκης των Μανιατισσών στο Δυρό είναι τεράστια και ώφέλησε τὰ μέγιστα την Έθνική παλιγγενεσία καθώς οί Μανιάτισσες κατόρθωσαν κάτι πού φαινομενικά φάνταζε άκατόρθωτο.

ΤΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ Η ΕΚ- ΚΛΗΣΙΑ ΜΕ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ

Η Έκκλησία μπορεί να χρησιμοποιεί όλα τὰ μέσα με μοναδική εξαίρεση την ύλική βία. Και τούς άμβωνες και τὰ πεζοδρόμια και τις πλατείες και τις όδους και τὰ έθιμα και τὰ συλλαλητήρια και τις διαδηλώσεις και τὰ πάντα μπορεί να χρησιμοποιήσει, εκτός της ύλικής βίας. Μόνο αυτό δέν μπορεί να χρησιμοποιήσει η Έκκλησία. Όλα τὰ άλλα μέσα είναι έπιτρεπτά να τὰ χρησιμοποιήσει. Έτσι, με τις διαδηλώσεις και με τις λιτανείες, άντιμετώπισε κάποτε η Έκκλησία τούς Άρειανούς. Πρώτοι πού έφτιαξαν τις λιτανείες στην ιστορία της Έκκλησίας υπήρξαν οί Άρειανοί. Και η Έκκλησία έκανε

τις δικές της λιτανείες για να κάνει άντιπερισπασμό στις λιτανείες των Άρειανών. Άν κάνουν συλλαλητήρια οί άλλοι, και η Έκκλησία δικαιούται να κάνει συλλαλητήριο. Ένα μόνο δέν μπορεί να κάνει, να άσκήσει ύλική βία. Διότι αυτή είναι έξω από την άποστολή της. Ο Κύριος είπε: «Όστις θέλει όπίσω μου έλθει...» (Μάτθ. 16.24). Η Έκκλησία μπορεί να διαφωτίζει. Ός προς τόν διαφωτισμό μπορεί να χρησιμοποιεί όλα τὰ μέσα. Τό πρώτο όπλο της Έκκλησίας είναι η προσευχή και η μετάνοια ενός εκάστου, αυτό δέν τó άμφοιβητεί κανείς. Άλλα δέν μπορούμε να πούμε ότι δέν είναι ένα όπλο και η μαρτυρία τού πιστού λαού δια συγκεντρώσεων. Όταν γινόταν η εικονομαχία, οί μοναχοί οί ίδιοι δέν άρχέστηκαν στην προσευχή. Δέν κλείσθηκαν στα μοναστήρια τους και προσεύχονταν άπλως να δώσει ο Θεός τη νίκη στους Όρθοδόξους. Έκαναν βεβαίως προσευχή, και προσευχή πάρα πολλή, αλλά βγήκαν και στους δρόμους. Κατά τó δη λεγόμενον, κατέβηκαν στα πεζοδρόμια. Άν διαβάσετε την ιστορία της εικονομαχίας, θά δείτε πώς οί ίδιοι οί μοναχοί, οί αστηροί άσκηται έβγαιναν τότε στους δρόμους. Ο άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης κάποια Κυριακή, Κυριακή των Βαΐων μάλιστα, διοργάνωσε μία τεράστια λιτανεία στους δρόμους της Κωνσταντινούπολης, γιατί η μονή Στουδίου ήταν μέσα στην Κωνσταντινούπολη και οί γύρω της μονής δρόμοι είχαν γεμίσει από μοναχούς και από πιστό λαό τού Κυρίου, οί όποιοι κρατούσαν ψηλά τις άγιες εικόνες. Γιατί αυτό δέν τó κατηγορούμε; Αυτό δέν είναι ένα είδος διαδηλώσεως; Είχε χαρακτηρηά λιτανευτικό, να τó κάνομε κι' έμεις έτσι. Να δώσουμε κι'

ἡμεῖς στὶς διαδηλώσεις χαρακτηρολιτανευτικό. Ἀκόμη, τὰ συλλαλητήρια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τρόποι νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ πλήρωμά της, νὰ τὸ διαφωτίσει γιὰ τὸ τί ἀκριβῶς γίνεται - γιατί πολλοὶ εἶναι ἀδιαφώτιστοι - καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συμπαράστασή του. Τί κακὸ εἶναι σ' αὐτὸ τὸ πράγμα; Ποῦ προσκρούει; Τὸ νὰ φωνάξῃ ἡ Ἐκκλησία τὸ πλήρωμά της σὲ μία μεγάλη πλατεία, διότι εἶναι πολλοὶ καὶ δὲν χωρᾶνε μέσα σὲ μία Ἐκκλησία καὶ νὰ τοῦ πεῖ τί ἀκριβῶς συμβαίνει. (μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος) (Χριστιανικὴ Σπίθα, Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2018, σελὶς 8).

Ἡ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΔΙΑΒΑΖΕΙ «ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ»

Σὲ ἓνα Βυζαντινὸ Χριστιανικὸ Μοναστήρι τοῦ 11^{ου}-12^{ου} αἰώνα, ἡ Ὑπουργὸς Πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, διαβάζει «Χάρι Πότερ» μαζί μὲ τὴν Καμίλα. Ἐνα πολιτιστικὸ «ἔγκλημα» μέσα στὴν Ἀθήνα, μέσα σὲ βυζαντινὸ Μοναστήρι. Χάθηκε ὁ κόσμος νὰ διαβάσῃ ἡ Ὑπουργὸς κἀτὶ ἀντιπροσωπευτικὸ τοῦ πολιτισμοῦ μας; Ποῦ εἶναι ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Περικλῆ; Ποῦ εἶναι τὸ Ὑπερμάχου; Ποῦ εἶναι τὰ ἔργα μας; Ποῦ εἶναι ἡ ἱστορία μας; Τὸ σύνδρομο κατωτερότητας καὶ ὁ κομπλεξισμὸς τῶν κυβερνώντων εἶναι τερατώδη. Ἄντὶ νὰ ἐπιδείξουν, ὡς οἰκοδεσπότες, τὸ δικὸ μας Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ (καὶ

ὄχι ἀπαραίτητα τὴν χριστιανικὴ του πτυχὴ ὡς θὰ ἔπρεπε σὲ ἓνα Μοναστήρι), παπαγαλιζοῦν δουρικὰ - καὶ γλοιωδῶς- τὸν «πολιτισμὸ» αὐτῶν ποῦ μᾶς ἐπισκέπτονται. Καὶ εἶναι καὶ ὕβρις καὶ ἀνεπίτρεπτη προσβολὴ νὰ ἀναγιγνώσκεται μέσα σὲ Μονὴ -καὶ μάλιστα ἀπὸ παιδιὰ-, ὡς δῆθεν κείμενο ὑψηλοῦ «πολιτιστικοῦ» ἐπιπέδου ἓνα κείμενο βιβλίου ποῦ εἶναι γνωστὸ ὅτι προωθεῖ τὴ μαγεία καὶ ἐξωθεῖ τὰ παιδιὰ σὲ αὐτή. Πῶς τὸ ἀνέχονται αὐτὸ οἱ Ἑλληγες; Πῶς τὸ ἀνέχεται αὐτὸ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία;

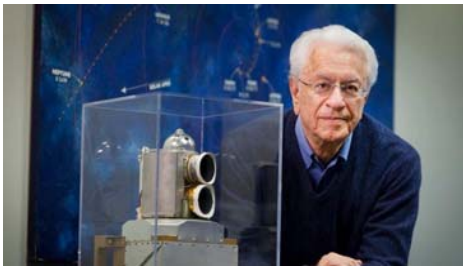
ΕΥΠΝΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΩΜΑ ΜΟΛΙΣ ΔΩΡΗΣΑΝ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ

Παγκόσμια αἴσθηση καὶ συγκίνηση ἔχει προκαλέσει ἡ ἱστορία ἑνὸς 13χρονοῦ ποῦ εἶχε ὑποστεῖ πολλαπλὰ ἐγκεφαλικά τραύματα σὲ ἀτύχημα καὶ ἀνέκτησε τὶς αἰσθήσεις του λίγο μετὰ ἀφοῦ οἱ γονεῖς του ὑπέγραψαν τὰ ἔγγραφα δωρεᾶς τῶν ὀργάνων του. Ὁ νεαρὸς ἀπὸ τὴν Ἀλαμπάμα εἶχε χτυπήσει σοβαρὰ τὸ κεφάλι του, ὅταν καρότσα πάνω στὴν ὁποία εἶχε ἀνέβει ἀναποδογύρισε καὶ τὸν χτύπησε. Ἡ μητέρα του ὑπέγραψε τὰ χαρτιά τῆς δωρεᾶς τῶν ὀργάνων του, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἦταν συμβατὰ μὲ τὰ ὄργανα ποῦ χρειάζονταν πέντε ἄλλα παιδιὰ. Ὅπως περιέγραψε ἡ ἴδια, ἐκπρόσωπος τῆς ὀργάνωσης γιὰ τὴ δωρεὰ τοὺς βρῆκε στὸ νοσοκομεῖο καὶ τοὺς εἶπε ὅτι τὰ ὄργανα τοῦ γιοῦ τους, θὰ ἔ-

σώζαν τις ζωές πέντε παιδιών. Μία μέρα προτού ο 13χρονος μπεϊ στη μηχανική υποστήριξη έδωσε τα πρώτα σημάδια ανάνηψης και σιγά-σιγά άρχισε να επανακτά τις αισθήσεις του. «Από εκεί που ο έγκεφαλός του δεν είχε σημάδια ζωής, τώρα περπατά, μιλά, διαβάζει, κάνει ακόμα και ασκήσεις μαθηματικών. Είναι θαύμα», λέει η μητέρα του. Ο ίδιος ο μικρός θεωρεί ότι κατά την διάρκεια του κόματός του βρισκόταν στον παράδεισο. «Ήμουν σὲ ἕνα ἀνοιχτὸ λιβάδι καὶ περπατοῦσα εὐθεία. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξήγηση ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, ἀκόμα καὶ οἱ γιατροὶ τὸ παραδέχθησαν» δήλωσε τὸ παιδί. Οἱ γονεῖς ἄρχισαν ἤδη ἔρανο γιὰ τὴν συγκέντρωση τῶν ἀπαραίτητων γιὰ τὴν ἐπέμβαση τοῦ χρημάτων καὶ τὸ ποσὸ τῶν 4.000 δολαρίων ποὺ χρειάζονται συγκεντρώθηκαν μέσα σὲ λίγες μέρες.

ΚΡΙΜΙΖΗΣ: «ΜΕ ΠΑΓΙΔΕΥΣΑΝ»

«Ήμουν στὴ NASA καὶ θὰ ἔπαιρνα ὁδηγίες ἀπὸ ἄσχετο». Γιὰ προσπάθεια παγίδευσής του ἔκανε λόγο στὸν ΣΚΑΪ ὁ Σταμάτης Κριμιζῆς, ὁ ὁποῖος παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν προεδρία τοῦ Ἑλληνικοῦ Διαστημικοῦ Ὁργανισμοῦ (ΕΛΔΟ) καταγγέλοντας συμφέροντα. Ὁ διακεκριμένος ἀκαδημαϊκὸς καὶ ἐρευνητὴς τόνισε μάλιστα ὅτι ἐνῶ ἔχει συναντήσει τρεῖς προέδρους τῶν ΗΠΑ, καὶ δια-

δραμάτισε βασικὸ ρόλο στὰ προγράμματα τῆς NASA καὶ στὴ διαχείριση ἑκατομμυρίων δολαρίων, κατέληξε νὰ πρέπει νὰ παίρνει ὁδηγίες ἀπὸ τὸν Γενικὸ Γραμματέα (ὁ Γ.Γ. Τηλεπικοινωνιῶν καὶ Ταχυδρομείων κ. Μαγκλάρας) ὁ ὁποῖος δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ διάστημα! «Δὲν κοιμῶμαι καλὰ ὀρισμένες νύχτες ὅταν ἄρχισα νὰ συνειδητοποιῶ τὴν παγίδα ποὺ μοῦ εἶχε στηθεῖ καὶ φαινόταν ὅτι εἶχε στηθεῖ γιὰ νὰ συνεργαστῶ...» ἀνέφερε χαρακτηριστικὰ ὁ παραιτηθεὶς πρόεδρος τοῦ ΕΛΔΟ. «Ὅταν ἀκούει κάποιος μία φωνὴ βοήθειας ἔξω στὸ δρόμο τὴ νύχτα τρέχει νὰ βοηθήσει χωρὶς νὰ ἀντιληφθεῖ ὅτι μπορεῖ αὐτὴ νὰ εἶναι παγίδα» ἀνέφερε χαρακτηριστικὰ. **ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Λέμε πολλές φορές, ἡ Ἑλλάδα τρώει τὰ παιδιά της. ΛΑΘΟΣ. Οἱ πολιτικάντηδες τῆς Ἑλλάδος τρῶνε, διώχνουν καὶ ἀφήνουνε στὸ περιθώριο τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος. Ποιὸς ἔδωξε τοὺς νέους στὸ ἐξωτερικὸ; Οἱ πολιτικάντηδες. Ποιὸς ἔφερε τὴν κρίση εἰς τὴν Ἑλλάδα μας; Οἱ πολιτικάντηδες. Ποιὸς ἀφήνει τοὺς ἀξίολογους στὸ περιθώριο; Οἱ πολιτικάντηδες.

BENIZELOS - ΝΤΟΡΑ

Χωρὶς ἴχνος ἀνθρώπινης εὐαισθησίας ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἔθνική μας κουλτούρα, ὁ Εὐάγγελος Βενιζέλος καὶ ἡ Ντόρα Μπακογιάννη ἔγραψαν στὰ παλιά τους τὰ παπούτσια καὶ τὴν παράδοση τοῦ λαοῦ μας καὶ τὴν πίστη μας καὶ τὶς διαχρονικὲς ἀξίες καὶ ἀρχές μας καὶ θέλοντας νὰ φανοῦν περισσότερο Εὐρωπαῖοι καὶ ἀνθρωπιστές, τάχθηκαν ἀνοιχτὰ ὑπὲρ τῆς υἰοθεσίας παιδιῶν ἀπὸ ὁμοφυλόφιλους!!! Καὶ ἀπὸ τὶς δηλώσεις τους διαφαίνεται πὼς γι'αὐτοὺς εἶναι ἀνθρώπινο δικαίωμα νὰ υἰοθε-

τείται ένα παιδί από όμοφυλόφιλους χωρίς να έρωτηθεί καν, ότι είναι ανθρώπινο δικαίωμα να υποχρεώνει ένα παιδάκι να φωνάζει μαμά ένα άντρα με γένια, ή μπαμπά μία γυναίκα που παριστάνει τον ... άντρα!!!

ΔΙΣΤΟΜΟ - 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944

Στο Δίστομο, 74 χρόνια μετά, ή μνήμη της καταστροφής παραμένει άσβεστη και ό πόνος από τὸ τραῦμα τοῦ πολέμου ἀνείπωτος. Με τὸ σύνθημα «Ένας Γερμανὸς ἴσον 50 Έλληνες, 10 Γερμανοὶ ἴσον ἕνα χωριὸ» κατάφερε ὁ Φύρερ νὰ ἐξολοθρευσεῖ, μόνο γιὰ ἀντίποινα, πάμπολα χωριά καὶ πόλεις. Στὶς 10 Ἰουνίου 1944, λίγο πρὶν τὴν ἦττα τῶν Γερμανῶν ἀπὸ τὴν μικρὴ γενναία Πατρίδα μας, οἱ Γερμανοὶ ἐξέδωσαν διαταγὴ γενοκτονίας. «Γιὰ τρεῖς μέρες οἱ Γερμανοὶ ἔσφαζαν τοὺς κατοίκους τοῦ Διστόμου καὶ στὴν συνέχεια τὸ πυρπόλησαν... Σὲ κάθε δένδρο κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου καὶ γιὰ ἑκατοντάδες μέτρα, κρεμόντουσαν ἀνθρώπινα σώματα, σταθεροποιημένα μὲ ξιφολόγχες, κάποια ἐκ τῶν ὁποίων ἀκόμη ἦταν ζωντανά. Ἦταν οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ποὺ τιμωρήθηκαν μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἡ μυρωδιὰ ἦταν ἀνυπόφορη. Μέσα στὸ χωριὸ σιγόκαιγε ἀκόμη ἡ φωτιὰ στὰ ἀποκαΐδια τῶν σπιτιῶν. Στὸ χῶμα κείτονταν διασκορπισμένοι ἑκατοντάδες ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας, ἀπὸ

ὑπερήλικες ἕως νεογέννητα. Σὲ πολὺς γυναῖκες εἶχαν σχίσει τὴν μήτρα μὲ τὴν ξιφολόγχη καὶ ἀφαιρέσει τὰ στήθη, ἄλλες κείτονταν στραγγαλισμένες, μὲ τὰ ἐντόσθια τυλιγμένα γύρω ἀπὸ τὸν λαμό...» Οἱ νεκροὶ τοῦ Διστόμου ἀνήλθαν στοὺς 228, ἐκ τῶν ὁποίων 117 γυναῖκες, 111 ἄνδρες καὶ ἀνάμεσά τους 53 παιδιὰ κάτω τῶν 16 χρόνων. Πέρασαν 74 χρόνια ἀπὸ τότε. Γιὰ μᾶς ἡ μνήμη τῶν νεκρῶν μας ἀπὸ τὰ κατοχικὰ ναζιστικὰ στρατεύματα παραμένει ζωντανὴ καὶ περιμένουμε ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τους, ἔστω καθυστερημένα, τὸν σεβασμὸ, τὴν τιμὴ, τὴν ἐμπρακτὴ συγνώμη, ὅπως αὐτὴ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ (4-2-2018)

«Φίλοι καὶ φίλες, ἀφιερώνω τὴν ομιλία μου στὸν Έλληνα ποὺ μᾶς ἐβγαλε ἀπὸ τὸν Ὄθωμανικὸ ζυγὸ καὶ ποὺ πέθανε σὰν σήμερα στὶς 4 Φλεβάρη 1843, στὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη. Ἐγὼ δὲν ντρέπομαι, ὅπως οἱ ἐθνομηδενιστὲς ποὺ μᾶς κυβερνοῦν, νὰ παραμείνω πιστὸς στὶς ἱερὲς ἀξίες τῶν προγόνων μας, ποὺ μᾶς δίδαξαν τὴν ἀγάπη καὶ τὴ θυσία γιὰ τὴν πατρίδα. Μία πατρίδα ποὺ σέβεται καὶ ἀγαπᾷ ὅλες τὶς πατρίδες τοῦ κόσμου. Ναί, εἶμαι πατριώτης καὶ περιφρονῶ καὶ μάχομαι τὸν φασισμό σὲ ὅλες του τὶς μορφὲς καὶ προπαντὸς στὴν πιὸ ἀπατηλὴ καὶ ἐπικίνδυνη μορφὴ, τὴν ἀριστεροστροφή, σὰν αὐτὴ μὲ τὶς ὁμαδοῦλες τῶν ἐξτρεμιστῶν ποὺ εἶναι σκέτοι δειλοὶ τρομοκράτες. Σὰν αὐτὴ τῶν μειοψηφιῶν, ποὺ μᾶς κυβερνοῦν καὶ καταστρέφουν τὴν χώρα μας, ὀχυρωμένοι πίσω ἀπὸ τὶς ἐκλογικὲς ἀλχημίες τῶν πολιτικῶν...»

ΤΟ ΜΠΑΤΑΡΙΣΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

(Γέγρ. Γρηγορίου Ἀρχιεπελαγίτου – Ἡγουμένου Ι. Μ. Δοχειαρίου Ἁγ. Ὁρους)

Δὲν εἶναι οὔτε τὸ Μοσχάνθη, οὔτε τὸ Ἄνδρος, οὔτε τὸ Δεσποινάκι, οὔτε τὸ Κυκλάδες, οὔτε τὸ Κατερίνη, οὔτε τὸ Παντελῆς. Εἶναι ἡ ἔνδοξη καὶ περιώνυμη Ἑλλάδα! Εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ κόσμου, εἶναι ὁ βράχος στὴν ἀκροθαλασσιά, πὺν τὸν χτυπᾶν αἰῶνες τὰ κύματα, καὶ ὁμῶς δὲν μετακινήθηκε καὶ κόλλησαν ἀπάνω του ὄλα τὰ στρεΐδια καὶ μύδια τοῦ πελάγους καὶ διασώθηκαν δὲν τὰ κατέφαγαν τὰ μαλάκια. Εἶναι τὸ ψηλὸ βουνό, πὺν ἔδειξε στὸν κόσμον πῶς νὰ σκέπτονται καὶ νὰ ζοῦνε οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι ἡ ἔστια, εἶναι τὸ τζάκι, πὺν συγκέντρωσε γύρω του ὄλο τὸν κόσμον, γιὰ νὰ ἀπολαύση θαλπωρῆ. Στὸ τραπέζι τῆς ἡπιαν λιαστὸ κρασὶ ὄλα τὰ ἔθνη. Ἀπὸ χρόνια εἶναι ὁ συλημένος οἶκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὄλοι οἱ ψευτοπολιτισμένοι ἔκλεψαν ἀκόρεστα

ὅ,τι ὁ ὑψηλὸς νοῦς ἔφτιαξε τῶν Ἑλλήνων. Γέμισαν τὰ μουσεῖα τους, τὰ σπίτια τους, μὲ τὰ καμώματα τῆς ὑψηλῆς σκέψης καὶ τῆς ἀριστοτεχνίας τῶν Ἑλλήνων. Ὅπου καὶ νὰ πᾶς στὴν Εὐρώπη, θὰ σκοντάψης στὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ, γιὰ νὰ ξυπνήσης. Μὲ τὴν ἴδια ἀριστοτεχνία καὶ ἐπιδεξιότητα συνέχισε τὰ χρόνια τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ ἡ Ρωμιοσύνη. Ὅταν ἀκόμα οἱ πολιτισμένοι Εὐρωπαῖοι ἔτρωγαν μὲ τὰ χέρια, οἱ πρόγονοί μας σκάλιζαν στὰ ξύλα τέμπλα καὶ ζωγράφιζαν ἅγιες εἰκόνες. Καὶ ἡ ἀργυροχοΐα τους ἦταν θαυμαστὴ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τους

ἀξιοθαύμαστη. Μποροῦσες μὲ τὴν πέτρα πὺν τοποθετοῦσαν στὸν τοῖχο νὰ κουβεντιάσης καὶ μὲ τοῦ ἀργαλειοῦ τὴν τέχνη νὰ ζήσης καὶ νὰ ἀναπνεύσης εὐωδιά. Ποιὸς ἀληθινὸς Ἕλληνας θὰ βρεθῆ νὰ καταγράψῃ τὶ ἡ Εὐρώπη ἔκλεψε ἀπὸ τοῦ Ἕλληνα τὸν νοῦ καὶ τὸ χέρι; Εἶναι μιὰ ἔρευνα πὺν ἀνεπίτρεπτα λείπει ἀπὸ τοὺς γραμματισμένους Ἕλληνες. Ἀπὸ τὸ καράβι οἱ πατέρες μας ἔθεσαν μπροστὰ στὰ μάτια ὄλου τοῦ κόσμου. Πολεμήθηκε καὶ σήμερον μπάταρισε. Ἐπесе τὸ πάθος τῶν δαιμόνων, ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος, πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ πανώριον καράβι καὶ σήμερον ἀκοῦμε τὸν καπετάνιον νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὴν γέφυρα: «Τὸ καράβι παίρνει τὴν τελευταία κλίση του. Ὅσοι εἶστε στὴν γέφυρα τοῦ καραβιοῦ καὶ ξέρετε κολύμπι, κάνετε ἓνα μακροβούτι, νὰ μὴ σᾶς πάρῃ ἡ

δίηνη κάτω». Τὸ ναυάγιο ἔγινε μόνον ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχὴ τῶν ξένων ἢ καὶ τὴν δικιά μας; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐμεῖς ναυαγήσαμε τὸ καράβι, γιὰ τὸ τοποθετήσαμε καπεταναίους ἀθέους καὶ ἀντιχρίστους. Οἱ πρόγονοί μας μὲ τὸν σταυρὸ στὸ χέρι ἐπέζησαν καὶ ἐπιζοῦμε καὶ ἐμεῖς. Ὅταν οἱ νέοι μας καίνε τὴν σημαία ἀτιμωρητί, μὲ ποιά σημαία θὰ ταξιδέψῃ αὐτὸ τὸ καράβι πὺν λέγεται Ἑλλάδα; Ὅταν βρῖσκεται στὰ πελάγη, ποιὸς θὰ τὸ ἀναγνωρίζῃ ἑλληνικὸ καράβι; Ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. Πετάξτε τὶς ἀλυσίδες καὶ φωνάξτε: «Ἐμεῖς

θέλουμε Χριστὸ καὶ Ἑλλάδα!». Ἐλ-
ληνες, σηκώστε ἱερὸ πόλεμο καὶ δι-
ῶξτε ὅποιον κάνει ἔργο διαβόλου σ'
αὐτὴν τὴν ματωμένη χώρα. Δὲν ση-
κώνει ἄλλο. Ἐξεγέρθητε καὶ μὴ ὑ-
πνήτε, γιατί ἐγγὺς τὸ τέλος, ὄχι τοῦ
κόσμου, ἀλλὰ τῆς Ἑλλαδίτσας.

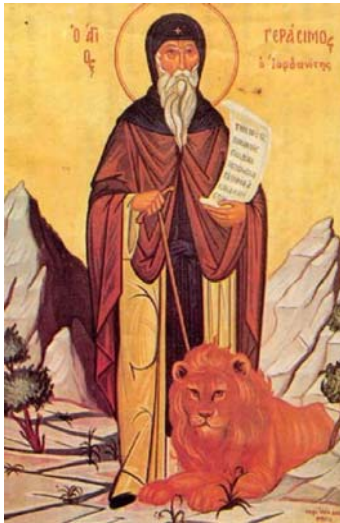
Ο ΟΣΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ὁ Ἀναχωρητῆς
– ὁ ἀποκαλούμενος Ἰορδανίτης – ἦ-
ταν υἱὸς εὐπόρων γονέων. Γεννήθη-
κε στὴν Λυκία τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ
τὰ τέλη τοῦ 4^{ου} μ.Χ. αἰώνα. Ἀπὸ νω-
ρὴς ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια καὶ
πῆγε στὴν ἔρημο τοῦ
Ἰορδάνη, ὅπου ἔχτισε
μεγάλη Λαύρα καὶ
κοινόβιο, γιατί πολλοὶ
μοναχοὶ καὶ ἀναχωρη-
τῆς τοῦ ἐμπιστεύτηκαν
τὴν ζωὴ τους. Μία ἡ-
μέρα ὁ Ὅσιος Γεράσι-
μος συνάντησε στὶς ὄ-
χθες τοῦ ποταμοῦ Ἰορ-
δάνη ἓνα λιοντάρι.
Μόλις τὸν ἀντιλήφθη-
κε τὸ θηρίο ἄρχισε νὰ
φωνάζει δυνατὰ καὶ
νὰ ὠρύεται, γιατί ἓνα
μεγάλο καὶ αἰχμηρὸ
κομμάτι καλάμου εἶχε

μπεῖ στὸ πόδι του καὶ τοῦ προξε-
νοῦσε ἀφόρητους πόνους. Ὁ Ὅσιος,
ἀπὸ τοὺς μορφασμοὺς ποῦ τοῦ ἔκα-
νε τὸ θηρίο, κατάλαβε τί τοῦ συνέ-
βαινε καὶ τὸ συμπόνεσε. Μὲ πολλὴ
προσοχὴ τοῦ σήκωσε τὸ πόδι, ποῦ
εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ πρῆζεται, καὶ
τοῦ ἔβγαλε τὸ καλάμι. Τὸ λιοντάρι
τότε ἠρέμησε καὶ ἠμέρευσε καὶ πα-
ρὰ τὸν πόνο, ποῦ δὲν εἶχε σταματή-
σει τελείως, ἀκολούθησε τὸν Ὅσιο
Γεράσιμο σὰν πρόβατο, ὄχι γιατί
ἄλλαξε ἡ φυσικὴ κατάστασι τοῦ

ζώου, ἀλλὰ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ποῦ
τὸ εἶχε γιατρέψει ὁ Ὅσιος. Τὸ θαυ-
μαστὸ αὐτὸ γεγονὸς εἶχε μία πιὸ
θαυμαστὴ συνέχεια. Ἡ Μονὴ τοῦ
Ὀσίου Γερασίμου ἦταν κοντὰ στὸν
Ἰορδάνη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπαιρναν νε-
ρὸ οἱ μοναχοὶ γιὰ τὶς ἀνάγκες τους.
Γιὰ τὴν μεταφορὰ του χρησιμοποιοῦ-
σαν ἓνα γαῖδουράκι. Σκέφθηκαν
λοιπόν, πὼς ἀφοῦ τὸ λιοντάρι ἀκο-
λουθοῦσε ἤρεμα τὸν Ὅσιο, θὰ μπο-
ροῦσαν νὰ τοῦ ἀναθέσουν νὰ φυλά-
ει τὸ γαῖδουράκι ποῦ τοὺς ἔφενε νε-
ρὸ μέσα στὴν ἔρημο. Ἔτσι, ἐπὶ πολὺ
καιρὸ τὸ λιοντάρι πηγαινοερχόταν
στὸ ποτάμι ἀκολουθώντας τὸ γαῖ-
δουράκι καὶ προστα-
τεύοντάς το σὰν κα-
λὸς ὑποτακτικὸς. Ἄλ-
λοτε καθόταν κοντὰ
του, καὶ ἄλλοτε, ὅταν
τὸ γαῖδουράκι ἔβσκε,
ἐπέβλεπε τοὺς δρόμους
γύρω, ὅπως ὁ μικρὸς
βοσκὸς φυλάει τὰ
πρόβατά του. Αὐτὴ
τὴν ὑπηρεσία τὴν ἔκα-
νε τὸ λιοντάρι γιὰ ἀρ-
κετὸ καιρὸ. Κάποια ἡ-
μέρα ὅμως αὐτὸ ἀπο-
κοιμήθηκε καὶ τὸ γαῖ-
δουράκι, καθὼς ἔβο-
σκε, ἀπομακρύνθηκε.

Κάποιοι Ἄραβες ἔμποροι, ποῦ περ-
νοῦσαν μὲ τὶς καμήλες τους, τὸ εἶ-
δαν μόνο του καὶ τὸ ἔκλεψαν. Τὸ
λιοντάρι, ὅταν ξύπνησε, ἀναζήτησε
τὸ γαῖδουράκι, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε.
Γύρισε σκυθρωπὸ καὶ στεναχωρημέ-
νο στὴν Λαύρα μὲ κατεβασμένο τὸ
κεφάλι ἕως τῆ γῆ. Βλέποντάς το σ'
αὐτὴ τὴν κατάστασι ὁ Ὅσιος ὑπο-
πτεύτηκε ὅτι τὸ ἴδιο εἶχε κατασπα-
ράξει τὸ γαῖδουράκι. Τότε, μὲ ὕφος
χαμογελαστό, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴ
σοβαρότητα, λέει στὸ λιοντάρι: -Τί

συμβαίνει και ήρθες μόνο σου; Φαίνεται ότι κυριάρχησε ή φύση πάνω στη θέλησή σου να ήμερέψεις και να υπηρετείς την Μονή μας. Φαίνεται ότι θυμήθηκες την αγριότητά σου, την αλαζονεία σου και την ύπεροχή σου απέναντι στα άλλα ζώα. Γι' αυτό, αν θέλεις να μείνεις μαζί μας, θα ταπεινωθείς! Στο έξιξ δεν θα είσαι λιοντάρι, αλλά όνος άχθοφόρος και θα μάς φέρνεις τώρα έσύ το νερό. Έτσι το λιοντάρι έγινε και νεροκουβαλητής και έκτελούσε τη διακονία αυτή άκούραστα και με εύχαρίστηση. Ύστερα από άρκετο καιρό οι Άραβες έμποροι, που είχαν κλέψει το γαϊδουράκι, ξαναπέρασαν από την περιοχή. Το λιοντάρι, μόλις είδε το γαϊδουράκι άνάμεσα στις καμήλες, το άναγνώρισε και χάρηκε. Με ένα τρομερό βρυχηθμό ώρμησε έναντίον του καρραβανιού και οι Άραβες έντρομοι τράπηκαν σέ φυγή. Άρπαξε μετά το σχοινί με το όποιο ήταν δεμένο το γαϊδουράκι και το ώδηγησε πίσω στην Μονή, χοροπηδώντας από την χαρά του και καμαρωτό σαν στρατιώτης που γυρίζει νικητής από μία μάχη. Ο Όσιος Γεράσιμος και οι πατέρες χάρηκαν πολύ. Πέρασαν τρία χρόνια και ό Όσιος Γεράσιμος έκοιμήθη. Το λιοντάρι, που δεν τον έβλεπε πλέον, άρχισε να άνησυχεί, να τριγυρίζει νευρικά και να βρυχάται. Τότε ό Άββας Σαββάτιος άποφάσισε να όδηγήσει το λιοντάρι στον τάφο του Όσίου. Όταν έφτασε εκεί ό Άββας έκανε μετάνοια και είπε: -Ο Γέροντάς μας έκοιμήθη και μάς άφησε όλους όρφανούς. Να έδω τον θάψαμε. Τότε το λιοντάρι έγειρε το κεφάλι προς την γή σαν να έκανε και αυτό μετάνοια και έμεινε έτσι γερμένο στον τάφο έως ότου άπέθανε.

(Μέγας Συναξαριστής)

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

«Άχνα δεν βγάζει όλες αυτές τις ήμερες που εξέλισσεται ή σφαγή στην Γάζα ό λαλίστατος φίλος μου Άδωνις Γεωργιάδης. Την περασμένη Κυριακή, ό Άδωνις πήγε στο Έβραϊκό Νεκροταφείο Νικαίας και συμμετείχε (φορώντας το καπελλάκι με το «Why»=Γιατί;) στην έκδήλωση διαμαρτυρίας των εν Ελλάδι Έβραίων για το σπάσιμο μερικων έβραϊκων τάφων. Ως γνωστόν, καταστροφές τάφων δεν γίνονται μόνο στο Έβραϊκό Νεκροταφείο Νικαίας, αλλά σέ όλα τα χριστιανικά Νεκροταφεία της Ελλάδος. Αν κάποιοι Έλληνες διοργανώσουν έκδήλωση διαμαρτυρίας για αυτές τις καταστροφές ή για τα συνεχή κρούσματα λεηλασιων των όρθοδόξων εκκλησιων θα βρει χρόνο;» (Θ. Χατζηγώγος, Έφημερ. Στόχος, σελις 12, 17/5/2018)

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η Άμερικανίδα άκτιβίστρια Anna Jarvis (1864-1948) ήταν αυτή που καθιέρωσε το 1908 την έορτή της Μητέρας, για να τιμήσει την δική της μητέρα που είχε πεθάνει 3 χρόνια νωρίτερα. Σύντομα, ή έορτή της μητέρας απέκτησε τεράστια δημοτικότητα στις ΗΠΑ, έπειδή την υιοθέτησαν οι πάσης φύσεως έμποροι που έβλεπαν τις πωλήσεις τους να άπογειώνονται. Όταν το άντελήφθη ή Jarvis στις άρχές της δεκαετίας του 1920 θέλησε να καταργήσει την έορτή της Μητέρας, που ή ίδια είχε καθιερώσει! ... Εόδεψε όλη την τεράστια περιουσία της για να το πετύχει, αλλά δεν κατάφερε τίποτα. Πέθανε πάμπτωχη στα 84 χρόνια της, ενώ ή έορτή της Μητέρας γινόταν κάθε χρόνο όλο και πιό έμπορι-

κή. ΚΑΙ Η ΕΙΡΩΝΕΙΑ της ιστορίας; Η Anna Jarvis πού καθιέρωσε την έορτή της Μητέρας, δέν έγινε ποτέ μητέρα ή ίδια, ένώ ή δική της μητέρα είχε κάνει 11 παιδιά. Για έμάς τούς Όρθοδόξους Χριστιανούς ή ήμέρα της Μητέρας έορτάζεται στις 2 Φεβρουαρίου, την ήμέρα της Ύπαπαντής του Κυρίου και όχι στην έμπορική ξενόφερτη «γιορτή» της άμερικανίδας Anna Jarvis.

Ο ΟΥΓΓΡΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ό Ούγγρος πρωθυπουργός πού πήρε σημαντική νίκη τόν Άπρίλιο έπεσήμανε: «Χτίζουμε μία χριστιανική δημοκρατία, του παλαιού τύπου χριστιανική δημοκρατία πού έχει τις ρίζες της στις ευρωπαϊκές παραδόσεις, όπου ή ανθρώπινη άξιοπρέπεια είναι πρωτεύουσας σημασίας και υπάρχει διαχωρισμός τών έξουσιών», πρόσθεσε. «Θά υπερασπιστούμε τή χριστιανική μας κουλτούρα και δέν θά παραδώσουμε τή χώρα μας στους ξένους», υπογράμμισε.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ (Συνέχεια από την 1^η σελίδα)

... Έναν μεγάλο άγωνιστή. Για χάρι ποιών; Τών πολιτάντηδων. Τελικά, τή νύχτα 4 πρὸς 5 Ιουνίου τού

**ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΡΑΦΑΗΛ,
ΝΙΚΟΛΑΟ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ**
καί προσκύνησις Τεμαχίου
Άγίου Λειψάνου τών Άγίων
Κάθε Τετάρτη στις 6.00 μ.μ.

1825, άφου πρώτα τόν βασάνισαν, τόν δολοφόνησαν συνθλιβοντάς του τά γεννητικά όργανα. Ύστερα γκρέμισαν τὸ σῶμα του από τόν Γουλά (=πύργος, ύψους 26 μέτρων, πού είχαν χτίσει οί Φράγκοι στην άκρόπολη και κατόπτευε όλη τήν Άθήνα μέχρι τήν θάλασσα, όπου εκεί είχαν φυλακίσει τόν Όδ. Άνδρουτσο) κάτω στο λιθόστρωτο του ναού της Άπτερου Νίκης και διέδωσαν οί πολιτάντηδες ότι τάχα ό φυλακισμένος είχε έπιχειρήσει νά δραπετεύσει, αλλά τὸ σχοινί πού χρησιμοποίησε κόπηκε και έτσι σκοτώθηκε.

13 ΙΟΥΝΙΟΥ - Ή Ίερά Μονή μας τιμά τήν Μνήμη της ευρέσεως τών Τιμ. Λειψάνων του Άγίου Νικολάου

24 ΙΟΥΛΙΟΥ - ΕΟΡΤΗ Ι. ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

Έπί τή μνήμη της 1^{ης} έν ένυπνίω έμφανίσεως τών Άγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης πού όδήγησε στη δημιουργία της Ι. Μονής τών Άγίων εις Άνω Σούλι Μαραθώνος.

**ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΡΑΦΑΗΛ**
Κάθε ήμέρα άνοικτά
9.00 - 1.00 πρῶι άνοικτά
1.00 - 5.00 Μεσημέρι κλειστά
5.00 - 7.00 άπόγευμα άνοικτά

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ - Μηνιαίο Ένημερωτικό Φυλλάδιο

Ίδιοκτήτης: Άδελφότης Όρθοδόξου Ίεραποστολής «Ό Άγιος Ραφαήλ»

Έδρα: Άνω Σούλι Μαραθώνος, Ίστοσελίδα: www.agiosrafael.gr

Έκδότης-Δ/ντής: Άρχιμ. Ραφαήλ Άλιπαρμάκης, τηλ. 22940-61151 κ' 6944359953,

E-mail: p.rafael@agiosrafael.gr - Έπιστολές και έμβάσματα άποστέλλονται εις

Διεύθυνση: π. Ραφαήλ, Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 19007 Μαραθώνα.